

Charles Baudelaire: Spojitosti

Příroda, to je chrám s živým sloupovím,
jímž se čas od času změť tichých hlasů nese,
a lidé chodí tu v tom symbolovém lese,
bdělými pohledy se sklánějícím k nim.

Tak jako ozvěny, jež z dálek melodicky
se spojí v hlubokou a temnou jednotu,
objemnou jako ta tma a jako to světlo tu,
též barvy, parfumy a zvuky splynou vždycky.

Jsou vůně čerstvé tak jako líčko dítěte,
s libostí hoboje a se svěžestí trávy,
a jiné, vítězné, mdlé, těžké, prokleté,

s rozpínavostí drog, jež pranic nezastaví,
tak ambra, kadidlo a různé silice,
kterými pění duch a smysly šíříce.

Přeložil Svatopluk Kadlec

Charles Baudelaire: Vztahy

Je chrámem příroda s živými pilíři,
jež slovy zmatenými někdy zahovoří;
v symbolů černé hvozdy se tu člověk noří,
jež za něj důvěrně svůj pohled zamíří.

Jak táhlé ozvěny, jež zdaleka se mísí
v jednotě hluboké, dálné a temnotné,
rozsáhlé jako noc a jako světlo dne,
tak vůně, barvy, zvuky odpovídají si.

Jsou vůně některé svěží jak dětská těla,
jak louky zelené, sladké jak oboe,
bohaté, vítězné či porušené zcela,

v nichž nekonečných věcí rozpětí se skrývá,
jak ambra, kadidlo, mošus a benzoe,
ze kterých extáze smyslů i ducha zpívá.

Přeložil Karel Čapek

III. Umělcovo confiteor

Jak dojmavé jsou sklonky podzimních dnů! Ach! dojmavé až k bolesti! neboť jsou jisté lahodné vjemy, jichž mlhavost nevylučuje intenzitu; a není ostřejšího hrotu než hrot Nekonečna.

Jaká to rozkoš nořit svůj pohled v nesmírnost nebe a moře! Samota, ticho, nepřirovatelná cudnost azuru! Malá plachta chvějící se na obzoru, jež svou nepatrností a osamělostí upomíná na mou nezhojitelnou existenci, monotónní melodie vzdušného moře, všechny tyto věci myslí mnou nebo já myslím jimi (neboť naše Já se ztratí rychle ve velikosti snění!); ony myslí, pravím, avšak hudebně a malebně, bez mudrování, bez sylogismů, bez dedukcí.

Přesto však tyto myšlenky, ať už vycházejí ze mne či ať se vymršťují z předmětů, stávají se brzo velice intenzivními. Síla rozkoše působí nevolnost a skutečnou bolest. Mé příliš napjaté nervy dávají již jen ostré a bolestné záchvěvy.

A nyní hloubka nebes mě ohromuje, jeho jasnost mě rozhořčuje. Bezcitnost moře, neměnnost toho pohledu mě pobuřují... Ach! což je třeba věčně trpět či prchat věčně před krásnem? Přírodo, ty čarodějko bez smilování, sokyně vždycky vítězná, nech mě! Ustaň pokoušet mé touhy a mou pýchu! Studium krásna jest souboj, v němž umělec křičí hrůzou, dokud nepodlehne.